

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/44/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6623201560
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Gallo
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6623201560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Galla a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Klaudie Koskovej, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/X, D., zast.: JUDr. Andrej Cifra, advokát, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zast.: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, o priznanie finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec sp. zn. 16Csp/51/2023 – 132 zo dňa 12. júla 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že predmetom sporu bol nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.500 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalobca svoj nárok založil na tom skutkovom základe, že Okresný súd Lučenec rozsudkom sp. zn. 10Csp/11/2022 zo dňa 24. 05. 2022 bola zamietnutá žaloba spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o. voči žalobcovi o zaplatenie sumy 3.313,04 Eur s príslušenstvom titulom postúpenej pohľadávky žalovaného zo zmluvy o úvere zo dňa 04. 12. 2015 (ďalej len „zmluva o úvere“). Predmetná žaloba bola zamietnutá z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalovaným ako postupcom a spoločnosťou Intrum Slovakia, s. r. o. ako postupníkom (ďalej len „postupník“) pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Uviedol, že v predmetnej veci bolo v základnom konaní konštatované porušenie § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a nesplnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo podľa názoru prvoinštančného súdu v zmysle judikatúry spĺňalo podmienky aplikácie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Žalobca tak na prvý pohľad síce splnil všetky zákonom požadované podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, avšak z obsahu skutkového stavu nastali podľa názoru okresného súdu také skutočnosti, pre ktoré súd ochranu práva žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odoprel, a to s poukazom na § 3 ods. 1 OZ. Z nesporných skutočností vyplynulo, že predmetom sporu v základnom konaní bolo nesplnenie povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa zaplatiť zostatok úveru. Žalobcovi bol poskytnutý úver v sume 8.000 Eur, pričom mal celkovo vrátiť sumu 14.029,23 Eur. Žalobca na predmetný úver doposiaľ plnil v sume 7.445,03 Eur. Žalobca tak nevrátil ani poskytnutú výšku úveru v sume 8.000 Eur, pričom

žiadal priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.500 Eur. V základnom konaní nebolo konštatované hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré by znamenalo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ale iba konanie v rozpore s odbornou starostlivosťou, pre ktoré nebol veriteľ podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch oprávnený úver vyhlásiť za predčasne splatný. Uvedené malo za následok, že žalovaný nemohol vyhlásiť úver za predčasne splatný a žalobca ako dlžník bol povinný naďalej splácať predmetný úver v splátkach až do jeho zaplata. Žalobca si tak doposiaľ nespĺnil svoju povinnosť riadne splácať úver v splátkach, nemôže požadovať za porušenie svojej povinnosti ešte priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ žalobca v spore argumentoval tým, že došlo zo strany žalovaného k porušeniu bankového tajomstva neplatným postúpením pohľadávky, môže žalobca žiadať resp. dať podnet na uloženie pokuty žalovanému zo strany NBS v zmysle § 50 ods. 1 zákona o bankách ako aj pokuty podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z.. Z uvedených dôvodov tak žalobu zamietol.

3. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a tieto priznal v rozsahu 100% žalovanému voči žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný v celom rozsahu, pretože súd žalobu zamietol.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu resp. v rozsahu zodpovedajúcom úvahe súdu a zároveň žiadal priznať aj náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

5. Rozsudok okresného súdu považoval za vecne nesprávny, chybné odôvodnený, založený na mylnej úvahe prvoinštančného súdu. Odôvodnenie súdu o primárnom porušení povinností žalobcom považoval za logicky chybný a následne na tomto chybnom bode bol prijatý aj záver o zamietnutí žaloby. Podľa názoru žalobcu zákonom určená povinnosť veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu dlžníka pred poskytnutím úveru je prejavom spoločenského záujmu na tom, aby sa predchádzalo zlyhaným úverom s dôsledkom exekúcií. Uviedol, že v základnom konaní nebolo z pohľadu súdu nutné skúmať intenzitu porušenia odbornej starostlivosti žalovaným. Pre posúdenie nároku v základnom konaní bola relevantná iba otázka platnosti resp. neplatnosti postúpenia pohľadávky, pre ktorej zhodnotenie postačovalo iba zistenie, či bola alebo nebola dodržaná odborná starostlivosť. Súd v základnom konaní nemusel a ani nehodnotil intenzitu porušenia odbornej starostlivosti žalovaným, a preto považoval za predčasný a nesprávny názor prvoinštančného súdu, že nedošlo k hrubému porušeniu odbornej starostlivosti žalovaným. Mal za to, že boli splnené všetky podmienky pre priznanie nároku na finančné zadosťučinenie, prvotné porušenie právnej povinnosti bolo na strane žalovaného a nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nemožno vylúčiť s poukazom na § 3 ods. 1 OZ. Argument prvoinštančného súdu, že dôvod na uplatnenie sankčnej úlohy finančného zadosťučinenia nie je daný, považoval za svojvoľný a účelovo zapadajúci do zvyšku konštruktu odôvodnenia okresného súdu. Uviedol, že finančné zadosťučinenie má vždy zahŕňať sankčnú aj satisfakčnú zložku.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za spravodlivý a v súlade s názorom Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. I. ÚS 548/2015 zo dňa 17. 02. 2016. Uviedol, že žalobca neuhradil ani len poskytnuté peňažné prostriedky a v prípade aj teoretickej bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru je žalobca ten, na koho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu. Mal za to, že ak by aj existoval teoretický nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, došlo k nastoleniu rovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán, tým, že žaloba postupníka, bola zamietnutá.

7. V odvolacej replike žalobca zotrval na svojom odvolacom návrhu. Tvrdenie žalovaného o bezdôvodnom obohatení považoval za odporujúce realite a za zavádzajúce. Poukázal na to, že porušenie právnej povinnosti žalovaným (zanedbanie odbornej starostlivosti a nedodržanie postupu pri postupovaní bankovej pohľadávky), bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby v základnom konaní. Za postúpenie pohľadávky bola žalovanému zo strany postupníka vyplatená odplata a žalovaný tak získal jednak plnenie od žalobcu a plus plnenie od postupníka v neznámej výške. Tvrdenie žalovaného o bezdôvodnom obohatení považoval za klamlivé a toto popieral. Nárok uplatnený v konaní považoval s ohľadom na zistený skutkový stav za zákonný a dôvodný.

8. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojom vyjadrení k odvolaniu, ako aj na svojom odvolacom návrhu.

9. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací, v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) s použitím ust. § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

10. Podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. (2) Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Obsahuje nielen úvodnú popisnú časť (čoho sa strany domáhajú, aké dôkazy súd vykonal), ale i spôsob a rozsah, akým sa súd prejednávajúcou vecou zaoberal a tiež samotné právne posúdenie. Súd sa dostatočne vypořiadal i s rozhodujúcimi argumentmi žalobcu. V odôvodnení rozsudku okresný súd náležite vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel, a pre ktoré žalobu zamietol, citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu, že okresný súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Z práva na spravodlivý proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Rozsudok okresného súdu je riadne odôvodnený, teda tak, ako ukladá ust. § 220 ods. 2 CSP, rozsudok je preskúmateľný odvolacím súdom. Písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu obsahuje všetky náležitosti v zmysle ust. § 220 ods. 1 CSP.

12. Z obsahu podaného odvolania jednoznačne vyplýva, že žalobca sa nestotožnil so zamietnutím žaloby vo veci samej, keď prvoinštančný súd v danom prípade aplikoval ust. § 3 ods. 1 OZ.

13. Zo skutkového stavu ako ho zistil okresný súd vyplýva, že v základnom konaní došlo k zamietnutiu žaloby postupníka voči žalobcovi, ktorý bol v základnom konaní v procesnom postavení žalovaného, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie postupníka ako žalobcu. Okresný súd v základnom konaní dospel k záveru, že Všeobecná úverová banka, a. s., ako veriteľ nepostupoval pri uzatvorení zmluvy o úvere so žalobcom s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., čoho dôsledkom bolo, že nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.. V konaní nebolo sporné, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 8.000 Eur, pričom mal celkovo vrátiť sumu 14.029,23 Eur. Na predmetnom úvere však uhradil na splátkach sumu vo výške 7.445,03 Eur.

14. Okresný súd zamietol žalobcom uplatnený nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Odvolací súd uvádza, že otázka, či výkon práva je podľa zistených skutkových okolností tej ktorej veci v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ, je potrebné posudzovať vždy individuálne. Neplatnosť pre rozpor s dobrými mravmi prichádza do úvahy len vtedy, ak ide o úkon, ktorý nie je v rozpore so zákonom a ani ho neobchádza, ale odporuje takým pravidlám správania, ktoré nemajú povahu právnych noriem, a ktoré zákonodarca urobil podporným zdrojom pre určenie pravidiel žiaduceho správania. Výkon práva ako jeden zo spôsobov realizácie práva predpokladá uvádzanie noriem občianskeho práva do života prostredníctvom subjektov občianskeho práva. Výkon práva musí byť právom dovolený. Pri výkone subjektívnych občianskych práv má zásadný význam ust. § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných osôb a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Predmetné ustanovenie zakazuje taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Ak tieto zásady premietneme do vzájomného vzťahu subjektov občianskeho práva, ide o elementárnu slušnosť, vzájomné rešpektovanie sa a potrebnú mieru tolerancie, a to všetko v spoločensky vhodnej miere a únosnosti. Teória a súdna prax však zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazu v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Zmyslom predmetného ust. § 3 ods. 1 OZ je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom, ktoré možno definovať

ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26. 6. 1997, sp. zn. 3 Cdon 69/96).

15. V danom prípade je síce pravdou, že zo strany žalovaného ako veriteľa došlo k porušeniu jeho zákonnej povinnosti konať pri poskytnutí úveru s odbornou starostlivosťou spojenou s povinnosťou skúmania schopnosti žalobcu ako dlžníka splácať úver t. j. jeho bonitu. Táto skutočnosť bola judikovaná už v základnom konaní, kedy došlo k zamietnutiu žaloby postupcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky zo strany žalovaného ako postupcu na postupníka bola absolútne neplatná. Neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bola zapríčinená porušením vyššie uvedenej povinnosti, čoho následkom v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch bola nemožnosť žalovaného ako veriteľa žiadať jednorazové splatenie úveru. Keďže úver nebol po termíne jeho konečnej splatnosti a veriteľ nemohol úver ani jednorazovo zosplatiť, tak je zrejmé, že nebol oprávnený pohľadávku platne postúpiť ani na iný subjekt. Žalovaný ostal nositeľom pohľadávky zo zmluvy o úvere voči žalobcovi. S ohľadom na vznesenú námietku zo strany žalobcu vo vzťahu k výkonu práv a povinností v rozpore s dobrými mravmi, bol súd prvej inštancie povinný sa s touto námietkou vysporiadať. Je síce pravdou, že na jednej strane vzniklo žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z., avšak s ohľadom na zistený skutkový stav bol zo strany okresného súdu prvej inštancie posúdený výkon tohto práva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ. V konaní bolo nesporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským vzťahom. Rovnako nebolo sporné ani to, že žalovaný pri poskytnutí úveru žalobcovi nekonal s odbornou starostlivosťou pri skúmaní jeho bonity, t. j. schopnosti žalobcu splácať spotrebiteľský úver. V základnom konaní nebolo konštatované hrubé porušenie povinností žalovaného posudzovať schopnosť žalobcu splácať úver, čoho dôsledkom by bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Rovnako nebolo konštatované, aby v zmluve o úvere absentovala niektorá z obligatórnych náležitostí v zmysle ust. § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, prípadne nesplnenie inej povinnosti, s ktorou by bol spojený v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Odvolací súd poukazuje na to, že v spotrebiteľských sporoch všeobecné súdy ex offo pristupujú k skúmaniu obligatórnych náležitostí, či splnenie iných povinností veriteľov v spotrebiteľských zmluvách v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorých nesplnenie je spojené s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. V základnom konaní nedošlo k hrubému porušeniu povinností zo strany žalovaného ako veriteľa a rovnako zmluva o úvere obsahovala všetky obligatórne náležitosti, a preto nebola konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, ale iba nemožnosť vyhlásenia jeho jednorazového splatenia. V zmysle uvedeného bol žalobca povinný na základe zmluvy vrátiť žalovanému celkovú čiastku vo výške 14.029,23 Eur. Napriek tomu, že úver bol poskytnutý vo výške 8.000 Eur, žalobca uhradil na splátkach len sumu vo výške 7.445,03 Eur, a teda neuhradil ani poskytnutú istinu úveru. Rovnako možno konštatovať, že porušením povinností zo strany žalovaného nedošlo ani k zásahu do majetkovej sféry žalobcu tým, že by sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jeho úkor ako to zvykne byť v obdobných konaniach vo veci priznania primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. V týchto konaniach totiž dochádza väčšinou k situácii, kedy bol spotrebiteľský úver vyhodnotený ako bezúročný a bezpoplatkový, avšak spotrebiteľ uhradil sumu nad istinu poskytnutého úveru, čím došlo na strane veriteľa k bezdôvodnému obohateniu, ktoré bol povinný vydať. Veriteľ tak nielen porušil svoje zákonné povinnosti, ale aj negatívne zasiahol do majetkovej sféry dlžníka, keď sa na jeho úkor obohatil, prípadne mu znemožnil aj slobodne nakladať s jeho majetkom. V takýchto prípadoch je nepochybné, že nemožno potom výkon práva na primerané finančného zadosťučinenie nepriznať pre jeho rozpor s dobrými mravmi. V súdnej veci však takáto situácia nenastala. Skutočnosť, že žalovaný postúpil pohľadávku na postupníka odplatne bola pre posúdenie v predmetnej veci irelevantná, nakoľko sa jedná o zmluvný vzťah medzi žalovaným a postupníkom.

16. S ohľadom na zistený skutkový stav v predmetnej veci, t. j. na závažnosť porušenia zákonnej povinnosti zo strany žalovaného a jeho následok na žalobcu, ako aj s ohľadom na nesplnenie zmluvných povinností zo strany žalobcu voči žalovanému ako veriteľovi možno v danom prípade posúdiť zamietnutie žaloby pre výkon práva v rozpore s dobrými mravmi za správny a zákonný.

17. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd preskúmaním odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné, a preto rozsudok okresného súdu vo veci samej (I. výrok) ako aj v závislom výroku o trovách konania (II. výrok) potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.